

www.jollibread.com

Títol original: *Die Unendliche Geschichte*

© Del text, 1979, Ende, *Die Unendliche Geschichte* © 2004, Thieneman Verlag (Thieneman Verlag), Stuttgart/Wien

© De la traducció: 1988, Francesca Martínez i Planas

© D'aquesta edició:

2020, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor S. L.

Carrer de les Ciències 73, Nau 10.

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 91 744 90 60

ISBN: 978-84-16661-38-1

Dipòsit legal: M-39.274-2015

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Tercera edició: gener de 2020

Més de 8 edicions publicades en Grup Promotor

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Rosa Marín, Julia Ortega

i Álvaro Recuenco

Coberta:

José María Lema

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

LA
HISTÒRIA
INTERMINABLE

MICHAEL
ENDE

jollibre

LIBRES D'OCCASIO

Propietari: Karl Konrad Korander

Aquesta era la inscripció que hi havia a la porta de vidre d'una botiga petita, però, és clar, només la veia així el qui, de l'interior de la penombra estant, mirava al carrer a través del vidre.

5

A fora feia un dia de novembre gris i fred, i plovia a bots i barrals. Les gotes regalimaven vidre avall per damunt de les lletres filigranades. L'única cosa que es podia veure a través dels vidres, a l'altra banda del carrer, era una paret tacada de pluja.

La porta es va obrir de sobte amb tanta fúria que les campanetes de llautó, en forma de gotim de raïm al damunt, començaren de dringar esvalotades i estigueren una bona estona sense poder-se calmar.

El causant d'aquell rebombori era un noi petit i gras d'uns deu o onze anys. Els cabells, de color castany fosc, li queien sobre la cara regalimant aigua; duia l'abric xop, i a les espatlles portava una cartera penjada d'una corretja. Estava una mica pàl·lid i sense alè, però, contrastant amb les presses de feia un moment, s'havia quedat al mig de la porta oberta com si l'hi haguessin clavat.

Tenia davant seu una cambra llarga i estreta que, cap al fons, es perdia dins la fosca. A les parets hi havia pres-tatgeries, atapeïdes de llibres de totes les formes i mides, que arribaven fins al sostre. A terra s'amuntegaven piles de patracols, en algunes taules creixien muntanyes de llibres més petits, amb relligat de cuir i els cantells brillants com l'or. Darrere d'un mur de llibres de l'alçada d'un ho-me, que s'aixecava a l'altre extrem de la cambra, es veia la resplendor d'un llum. D'aquest espai il·luminat s'elevava de tant en tant una anella de fum que s'eixamplava i, més amunt, es desfeia dins la penombra. Semblaven els se-nyals amb què els indis s'envien missatges des d'una mun-tanya a l'altra. Evidentment, allà hi havia algú assegut i, certament, el noi sentia ara una veu aspra, que, des del dar-rere de la paret de llibres, deia:

–Faci el badoc a dins o a fora, però tanqui la porta. Hi ha corrent.

El noi va obeir tot tancant la porta suaument. Des-prés s'acostà a la paret de llibres i hi va treure el nas amb prudència. Allà, en una poltrona d'orelles altes, hi seia un home gras i rabassut. Portava un vestit negre i arrugat que semblava força vell i ple de pols. Una armi-lla de flors li subjectava el ventre. Aquell home era calb i només tenia uns flocs de cabells blancs que li sortien disparats per damunt de les orelles. La seva cara verme-lla recordava la d'un bulldog mossegair. Portava unes ulleres petites i daurades sobre un nas de patata. A part això, l'home fumava una pipa corba que li penjava de la comissura dels llavis i li deixava la boca completament

torta. Sobre els genolls tenia un llibre que era evident que havia estat llegint, ja que, en tancar-lo, havia deixat el gruixut índex de la mà esquerra entre les pàgines –a tall de punt de lectura, per entendre’ns–. Aleshores es va treure les ulleres amb la mà dreta, va fer una repassada a aquell noi petit i gras que s’estava davant seu regalimant aigua, va aclucar una mica els ulls –cosa que augmentà la impressió que estava a punt de mossegar– i es va limitar a dir en un murmuri:

–Ai, criatura de Déu! –Després tornà a obrir el llibre i prosseguí la lectura. 7

El noi no sabia ben bé el que havia de fer, i per això es quedà senzillament allí, contemplant l’home amb uns ulls com unes taronges. Aquest, finalment, tornà a tancar el llibre de cop –amb el dit entre les pàgines com abans– tot remugant:

–Escolta, noi, no puc sofrir les criatures. Ja sé que ara és moda que tothom us faci moixaines..., però no pas jo! A mi la quitxalla no m’agrada gens. No hi sé veure més que uns éssers ploraners i enutjosos que tot ho fan malbé, que empastifen els llibres de melmelada, n’arrenquen les pàgines i tant se’ls en dóna que els grans puguin tenir les mateixes preocupacions i els mateixos neguits que ells. Només t’ho dic perquè sàpigues d’un bon començament a què atenix-te. A més, jo no tinc llibres per a mainada i, dels altres, no te’n vendré! Bé, espero que ens devem haver entès!

Havia dit tot això sense treure’s la pipa de la boca. Llavors va tornar a obrir el llibre i continuà llegint. El noi va

assentir-hi en silenci i girà cua per anar-se'n, però, d'alguna manera, li va semblar que no podia acceptar aquell discurs sense cap rèplica, i per això es va tornar a girar i va dir en veu baixa:

–No tots, però, són així.

L'home alçà els ulls a poc a poc i es va treure les ulleres una vegada més.

8 –Encara ets aquí? Com s'ha de fer per desempallegar-se d'una personeta com tu?, m'ho pots dir? Què és això tan superimportant que acabes de dir-me?

–No res d'important –va respondre el noi abaixant més la veu–. Només que... que no tots els nens són tal com vostè diu.

–Caram! –L'home va alçar les celles tot simulant estranyesa–. Segur que tu deus ser-ne l'excepció, oi?

El noi gras no va saber què respondre. Només va arrossar lleugerament les espatlles i tornà a girar cua per anar-se'n.

–Quina educació –va sentir que li remugava a l'esquena la veu–. L'educació t'arriba a la sola de les sabates, perquè, si no, hauries començat per presentar-te.

–Em dic Bastian –va dir el noi–. Bastian Balthasar Bux.

–Un nom bastant estrany –va rondinar l'home–, amb aquestes tres bes. Què hi farem? No és pas culpa teva; al capdavant no te'l vas triar tu. Jo em dic Karl Konrad Ko-reander.

–Tres cas –va dir el noi tot seriós.

–Mmm –grunyí el vell–, tens raó!

Va deixar anar unes quantes anelles de fum.

–Bé, tant se val com ens diguem, perquè ja no ens tornarem a veure més. Ara tan sols voldria saber una cosa, i és per quins set sous has entrat fa un moment a la meva botiga amb tantes presses. Feia tot l'efecte que fugies d'alguna cosa. És veritat?

En Bastian va fer un gest d'assentiment. La seva cara rodona semblava tot d'una més pàl·lida que abans i els seus ulls més grossos.

–Probablement has atracat la caixa d'una botiga –va aventurar el senyor Koreander–, o potser has matat una vella, o qualsevol altra cosa de les que feu avui dia. Que et segueix la policia, fill meu?

En Bastian va negar-ho amb el cap.

–Au, parla –va dir el senyor Koreander–, de qui fuges?

–Dels altres.

–De quins altres?

–Dels nens de la meva classe.

–Per què?

–Perquè... Perquè no em deixen viure.

–I, doncs, què et fan?

–M'esperen impacients davant de l'escola.

–I això què?

–Després em criden i em diuen tot de coses. Em donen empentes i es riuen de mi.

–I tu t'ho deixes fer així com així?

El senyor Koreander es quedà mirant el noi en una actitud de desaprovació i després va preguntar-li:

–I per què no els fas una cara nova?

En Bastian se'l mirà sorprès.

–No..., no m’agrada. A més... no sé boxejar.

–I, de lluita lliure, què me’n dius? –va voler saber el senyor Koreander–. Curses, natació, futbol, gimnàstica... No en saps gens, de tot això?

El noi sacsejà el cap.

–Amb d’altres paraules –va dir el senyor Koreander–, que ets un neula, oi?

En Bastian arronsà les espatlles.

10 –Però, de parlar, sí que en saps –va observar el senyor Koreander–. Per què no els respons quan se te’n burlen?

–Ja ho vaig fer una vegada...

–I què va passar?

–Em van llençar dins un contenidor d’escombraries i van lligar-ne la tapa. Vaig passar-me dues hores cridant fins que algú em va sentir.

–Mmm –remugà el senyor Koreander–, i ara ja no goses.

En Bastian va fer que sí amb el cap.

–O sigui –va deduir el senyor Koreander– que, a més a més, ets un gallina.

En Bastian acotà el cap.

–Segurament també ets un llepa, veritat? El millor de la classe, mitjana d’excel·lent, la nineta dels ulls de tots els mestres, oi que sí?

–No –va dir en Bastian tot mantenint els ulls abaixats–, l’any passat vaig repetir curs.

–Déu de déus! –va exclamar el senyor Koreander–, és a dir, un fracassat de cap a peus.

En Bastian no digué res. Només s’estava allí. Els braços li penjaven, l’abric li degotava.

–I quines coses et diuen quan se te’n riuen? –va voler saber el senyor Koreander.

–Jo què sé, tot el que se’ls acut.

–Per exemple, què?

–Panxut! Panxarrut! Que t’asseus dalt d’un llagut! Si s’enfonsa el llagut, diu així en Panxarrut: és que sóc un pes feixuc!

–No té gaire gràcia –va opinar el senyor Koreander–, i què més?

En Bastian va vacil·lar abans de cantar-ne la llista:

11

–Beneit, babau, fanfarró, farsant...

–Beneit? Per què?

–Perquè de vegades enraono sol.

–De què enraones, per exemple?

–M’imagino històries, invento noms i paraules que encara no existeixen, i tot de coses així.

–I tot això és el que t’expliques a tu mateix? Per què?

–Doncs perquè no hi ha ningú que s’hi interessi.

El senyor Koreander va quedar-se una estona callat i rumiant.

–I els teus pares, què hi diuen?

En Bastian no va respondre de seguida. Només al cap d’una estona va mormolejar:

–El pare no diu res. Ell mai no diu res. Tant li fa una cosa com l’altra.

–I la teva mare?

–Ella... no és aquí.

–Que estan divorciats els teus pares?

–No –digué en Bastian–, la mare és morta.

En aquell moment va sonar el telèfon. El senyor Koreander es va aixecar de la seva poltrona fent un cert esforç i, arrossegant els peus, entrà dins d'un despatx que hi havia als darreres de la botiga. Va despenjar el telèfon i en Bastian va sentir vagament com el senyor Koreander esmentava el seu nom. Després la porta del despatx es va tancar i, a partir d'aquell moment, ja només va poder sentir un murmuri apagat.

12 En Bastian s'estava allà sense saber exactament què li havia passat i per què havia dit i confessat totes aquelles coses. No podia sofrir que li fessin preguntes. De sobte s'adonà, esgarrifat, que faria tard a l'escola; sí, no hi havia cap dubte, havia d'afanyar-se, córrer..., però es va quedar allà on era sense poder-se decidir. Alguna cosa l'hi retenia, no sabia què.

Encara se sentia aquella veu esmorteïda del despatx. Era una llarga conversa telefònica.

En Bastian va adonar-se que, durant tota aquella estona, havia mirat fixament el llibre que el senyor Koreander havia tingut a les mans feia uns instants i que ara era damunt la poltrona de cuir. Era ben senzill, no podia allunyar-ne els ulls. Li va semblar com si una mena de magnetisme sortís del llibre i l'atragués irresistiblement.

S'acostà a la poltrona, va allargar-hi la mà a poc a poc, tocà el llibre... i, en aquell precís instant, va sentir per dins que una cosa li feia «clic», com una trampa que acaba de disparar-se. En Bastian va tenir el negre pressentiment que, en tocar el llibre, s'havia desencadenat un procés irreversible i sense aturador.

Va agafar el llibre i se'l va mirar pertot arreu. Estava enquadernat amb seda de color coure i, cada cop que el girava, desprenia unes irisacions. En fullejar-lo per sobre, va veure que el text havia estat imprès amb dues tintes diferents. No semblava pas tenir cap il·lustració, però el que sí que tenia era unes caplletres grosses i molt boniques. Mentre examinava de més a prop aquella enquadernació, va descobrir que a les cobertes hi havia dues serps –una de fosca i una altra de clara– que es mossegaven la cua l'una a l'altra tot dibuixant un oval, i, dins d'aquest oval, escrit amb unes lletres estranyament entrelaçades, hi havia el títol:

13

La història interminable

Les passions humanes són un misteri, i als nens els arriba el mateix que als grans. Aquells que reben la seva escomesa no saben explicar-se-les i els qui no les han viscudes no poden comprendre-les. Hi ha homes que es juguen la vida per fer el cim d'una muntanya. Ningú, ni tan sols ells mateixos, no en sabia explicar ben bé el perquè. D'altres es basquegen per conquistar el cor d'una certa persona que no vol saber res d'ells. D'altres es destrueixen a si mateixos perquè no saben resistir els plaers del paladar... o els de la beguda. Alguns perden tot el patrimoni per poder guanyar en un joc d'atzar, o ho sacrifiquen tot a una idea fixa que mai no podrà esdevenir realitat. Uns quants creuen que només podran ser feliços

en un altre lloc, i es passen la vida corrent món. I n'hi ha mitja dotzena que no troben repòs fins que no aconseguen de ser poderosos. En un mot, hi ha tantes passions diferents com homes diferents hi ha.

La passió d'en Bastian Balthasar Buxeren els llibres.

Aquell que mai no s'ha passat tardes senceres davant d'un llibre, amb les orelles com una brasa i els cabells embullats, llegint i tornant a llegir, oblidant-se del món que l'envolta i sense fer cabal de la gana ni del fred...

14

Aquell que mai no ha llegit d'amagatotis amb la llum d'una llanterna sota la manta, perquè el pare o la mare o qualsevol altra persona que li vol bé li ha tancat el llum amb bones intencions tot argumentant-li que l'endemà li toca matinar...

Aquell que mai no ha vessat llàgrimes amargues obertament o dissimulada, perquè s'estava acabant una història meravellosa i li calia dir adéu a uns personatges amb qui havia compartit tantes aventures, a qui estimava i admirava, per qui patia i alhora tenia esperances i sense la companyia dels quals la vida li semblava buida i absurda...

Aquell que no coneix res de tot això per pròpia experiència és probable que ara no entengui el que va fer en Bastian.

Va mirar fixament el títol del llibre sentint ara fred, ara calor.

Allò, exactament allò, era el que havia somiat tantes vegades i el que, d'ençà que la passió l'havia escomès, havia desitjat. Una història que mai no s'acabés! El llibre de tots els llibres!

Aquell llibre havia de ser seu costés el que costés!

Costés el que costés? Era molt fàcil de dir! Ni que li hagués ofert més dels tres marcs i quinze penics de setmanada que duia a sobre... aquell antipàtic del senyor Korreander ja li havia donat a entendre d'una manera massa clara que no li vendria ni un sol llibre. I, regalar-l'hi, no ho faria de cap manera. Era una situació sense esperances.

I, a despit de tot, en Bastian sabia que no se'n podia anar sense el llibre. Ara s'adonava que, si hi havia entrat, era precisament per aquell llibre, el llibre l'havia cridat d'una manera misteriosa, perquè volia pertànyer-li, perquè en realitat sempre havia estat d'ell!

15

En Bastian va fer orelles per sentir les remors que encara sortien del despatx.

Sense gairebé adonar-se'n, es ficà el llibre sota l'abric precipitadament i el va estrènyer contra el pit amb els dos braços. Sense fer gota de soroll, se'n va anar de recules cap a la porta del carrer mirant porugament cap al despatx. Va prémer-ne la maneta amb precaució. Volia evitar la dringadissa de les campanetes de llautó; així és que badà la porta de vidre just per poder-s'hi esquitllar. Amb gran silenci i prudència tancà la porta per fora.

Fins llavors no arrencà a córrer.

Els quaderns, els llibres de col·legi i l'estoig saltironaven i claquetejaven dins de la cartera al ritme de les seves gambades. Va sentir punxades al costat, però continuà corrent.

La pluja li regalimava per la cara i, pel darrere, li relliscava coll endins. El fred i la mullena li travessaven l'abric,

però en Bastian no se'n sentia. Tenia calor, però no era solament de córrer.

El seu conscient, que uns moments abans, a la botiga, no havia piulat, es desvetllava sobtadament. Totes les raons fins aleshores convincents li semblaven tot d'una absolutament increïbles, i es van fondre com ninots de neu sobre els quals un drac hagués escopit foc.

Havia robat. Era un lladre!

16 El que ell havia fet era molt pitjor que un robatori normal. Segur que aquell llibre era un exemplar únic i insubstituïble. Ben cert que deuria haver estat el tresor més gran del senyor Koreander. Robar a un violinista el seu únic violí o a un rei la seva corona era molt pitjor que no pas emportar-se diners d'una caixa.

I, ara, mentre anava corrent, premia el llibre sota l'abric. No volia perdre'l, per bé que aquella malifeta li sortiria cara. Era tot el que li quedava en aquest món.

Perquè –és clar–, a casa, ja no hi podia tornar.

Va provar d'imaginar-se el seu pare assegut en aquella gran habitació convertida en laboratori fent la seva feina. Al seu voltant hi havia dotzenes d'emmotllaments de dentadures humanes, ja que el pare era fabricant de pròtesis. En Bastian encara no s'havia aturat mai a pensar si, en realitat, aquella feina agradava al seu pare. Era la primera vegada que hi pensava, però ja mai més no li ho podria preguntar.

Si ara tornava a casa, el seu pare sortiria del laboratori amb la seva bata blanca i potser amb una dentadura de guix a la mà, i li demanaria:

–Ja ets aquí?

–Sí –diria en Bastian.

–Que no hi ha escola avui?

En Bastian va imaginar-se la cara serena i trista del seu pare i va comprendre que li seria impossible dir-li cap mentida. Però, la veritat, no que no podia dir-la al seu pare. No, l'única cosa que podia fer era anar-se'n, a qual-sevol lloc, ben lluny. El pare no havia de saber mai que el seu fill s'havia convertit en un lladre. I, segons com, ni tan sols no s'adonaria que en Bastian ja no hi era. Aquesta idea li resultava fins i tot una mica reconfortant.

17

En Bastian havia deixat de córrer. Ara caminava a poc a poc i va veure l'edifici de l'escola al final del carrer. Sense voler havia fet el camí habitual cap a l'escola. Li va semblar que el carrer era completament buit tot i que hi passaven algunes persones. Però per al qui arriba massa tard, el món de fora l'escola sempre se li apareix com si fos mort. I, a cada nova passa, en Bastian tenia la sensació que li augmentava la por. Sigui com sigui, tenia por de l'escola, l'indret dels seus fracassos diaris; por dels mestres que apel·laven a la seva consciència d'una forma amical o que hi esbravaven el seu mal humor; por dels altres nens que es reien d'ell i que no desaprofitaven cap ocasió per demostrar-li la seva matusseria i la seva indefensió. Ja de sempre l'escola li havia semblat una pena de presó llarguíssima, que duraria fins que es fes gran i que ell havia de complir amb muda resignació.

Però ara, mentre caminava pels corredors que ressonaven i feien olor de cera de parquet i d'abrics mullats,

quan el silenci sotjador d'aquella casa li va deixar bruscamment les orelles tapades com si hi portés cotó fluix i quan, finalment, es va quedar davant de la porta de la seva classe, pintada de color d'espínacs secs com les parets del voltant, va veure del tot clar que, allà, tampoc no hi havia perdut res. Se n'havia d'anar, doncs. I ho havia de fer tot seguit.

Però, a on?

18

En Bastian havia llegit en els llibres històries de nois que s'enrolaven en un vaixell i sortien a córrer món per tal de fer fortuna. Alguns esdevenien pirates o herois, d'altres tornaven rics al seu país al cap de molts anys, i ningú no endevinava qui eren.

Però, una cosa així, en Bastian no gosava fer-la. Tampoc no es podia imaginar que algú l'agafés de grumet. A part d'això, no tenia la més petita idea de com arribar a una ciutat portuària on hi hagués els vaixells apropiats per a empreses tan agosarades com aquella.

Aleshores, cap on?

I, de sobte, se li acudí l'indret adequat, l'únic lloc –si més no de moment– on no el cercarien ni el trobarien.

Les golfes eren grans i fosques. Hi feia olor de pols i de boles de naftalina. No s'hi sentia cap fressa llevat del tamborineig de la pluja sobre les planxes de coure de l'enorme teulada. Unes bigues sòlides i ennegrides pels anys sortien de l'empostissat del vestíbul a intervals regulars i es trobaven a dalt amb algunes altres bigues de la teulada, on s'acabaven perdent dins la foscor. Aquí i allà

penjaven teranyines grosses com un llençol, que es gronxaven en l'aire amb un bressoleig suau i fantasmagòric. De dalt, a l'indret de la lluern, davallava una llum lletosa.

L'únic ésser vivent d'aquells encontorns on el temps semblava aturat era un ratolí que saltironava per damunt de l'empostissat tot deixant sobre la pols les seves minúscules empremtes. Per allà on li arrossegava la cueta, es dibuixava una ratlla prima entre les petjades. Tot d'una, va dreçar el cos i es posà a escoltar. I, després, zas!, va desaparèixer per un forat de les posts.

19

Es va sentir el soroll d'una clau dins el gros pany. La porta de les golfes es va obrir a poc a poc fent un grinyol; per un instant aquell espai va ser travessat per una llarga franja de llum. En Bastian es va esquitllar cap a dins; després la porta va tornar a grinyolar i es tancà de cop. Des de dins va ficar una gran clau al pany i la va fer giravoltar. Després encara va passar-hi el forrellat i va fer un sospir d'alleujament. Ara sí que ja no el podrien trobar. Allà ningú no el buscaria. Només hi anava algú molt de tant en tant –n'estava força segur!– i, encara que l'atzar hagués disposat que precisament avui o demà algú hi havia d'anar a fer alguna cosa, la persona en qüestió es trobaria amb la porta tancada amb pany i clau. I la clau ja no hi seria. I, suposant que, malgrat tot, aconseguissin d'obrir la porta, en Bastian encara tindria el temps suficient per amargar-se entre aquelles andròmines.

A poc a poc, els seus ulls s'anaven acostumant a la penombra. Coneixia el lloc. Feia mig any que el conserge de l'escola l'havia cridat perquè l'ajudés a transportar un

gran cove de roba ple d'impresos i de documents per deixar-los a les golfes. Aquell dia en Bastian també va veure on guardaven la clau de les golfes: en un armariet de paret que hi havia al costat de l'últim replà de l'escala. Des de llavors ja no hi havia tornat a pensar. Però ara se'n recordava una altra vegada.

20 En Bastian començava a gelar-se perquè duia l'abric xop i, allà dalt, hi feia molt de fred. De primer li calia buscar-se un racó on posar-se una mica més còmode. Al capdavant s'hi hauria d'estar molt de temps. Gaire?... De moment encara no hi volia pensar; tampoc no volia pensar que aviat li vindria gana i set.

Va caminar una mica amunt i avall.

Hi havia tota mena de trastos –drets o per terra–, pres tatges plens d'arxivadors i d'expedients que feia temps que no s'havien fet servir, banquetes amuntegats i pupitres tacades de tinta, un bastiment del qual penjava una dotzena de mapes antiquats, unes quantes pissarres amb la superfície negra escrostonada, estufes de ferro rovellades, aparells de gimnàstica ara inservibles, com per exemple un cavallet amb la funda de cuir tan ratada que l'encoixinat sortia a trossos, pilotes terapèutiques rebentades, una pila de matalassos de gimnàstica vells i llardosos, així com alguns animals dissecats que les arnes gairebé s'havien cruspit, entre els quals hi havia una òliba, una àliga reial i una guineu; tota mena d'alambins i provetes esquerdades, una màquina electrostàtica, un esquelet humà que penjava d'una espècie de penja-robes, i una rècula de caixes i caps amb tot de llibretes i llibres de col·legi vells.

En Bastian, finalment, es va decidir a fer una mena d'habitacle d'aquella pila de matalassos. Quan hom s'hi estirava, gairebé se sentia com si estigués en un sofà. Els va arrossegar fins a sota mateix de la lluernia, que era l'indret més il·luminat. Hi havia a tocar una pila de mantes de soldat grises que, per descomptat, estaven empolsinades i plenes d'estrips, però que eren del tot profitables. En Bastian les va agafar. Es va treure l'abric xop d'aigua i el va penjar al penja-robes, al costat de l'esquelet. Aquell sac d'ossos va gronxar-se d'un cantó a l'altre, però a en Bastian no li va fer por. Potser perquè estava acostumat a veure coses semblants a casa seva. També es va treure les botes, que l'aigua havia travessat. Amb els mitjons posats, es va asseure sobre el matalàs a la manera dels àrabs, tot entortolligant-se les mantes grises per damunt de les espatlles a l'estil dels indis. Al costat tenia la cartera... i el llibre de color de coure.

21

Va pensar que, en aquells moments, els altres tenien classe d'alemany a l'aula de baix. Qui sap si havien d'escrivre una redacció sobre algun tema ensopidíssim.

En Bastian es mirà el llibre.

«M'agradaria saber», es va dir a si mateix, «què passa realment en un llibre mentre és tancat. És clar, a dins només hi ha lletres impreses sobre el paper, però, malgrat tot... Alguna cosa hi deu passar, perquè quan l'obro, hi apareix tot d'una una història sencera. Hi ha personatges que encara no conec, i totes les aventures i heroïcitats i batalles possibles... i, alguns cops, s'esdevenen tempestes al mar o algú que arriba a ciutats i països estrangers.

D'alguna manera, tot això es troba dins del llibre. És clar, s'ha de llegir per poder-ho viure. Però, a dins, ja hi és d'abans. M'agradaria saber de quina manera.»

I, de sobte, es va sentir envaït per un estat d'ànim gairebé fastuós.

Va redreçar el cos, agafà el llibre, va obrir-lo a la primera pàgina i començà a llegir

1

Santasia en perill

magatalls, nius i caus és on s'aclofaven tots els animalons del Bosc de Haule.

Era mitjanit i el vent tempestuós bramulava a les copes dels arbres vellíssims i gegantins.

Els troncs, que eren gruixuts com una torre, cruixien i gemegaven.

Dins del boscatge va esmunyir-se de sobte una resplendor tènue que el travessà fent giragonses, es va aturar aquí i allà tremolosa, aixecà el vol, va posar-se sobre una branca i s'afanyà tot seguit a continuar el seu camí. Era una esfera lluminosa, aproximadament de la mida d'una pilota, feia uns salts molt grossos, de tant en tant tocava a terra i es tornava a enlairar. Però no era cap pilota.

Era un foc follet. I s'havia extraviat. Era, per tant, un foc follet esgarriat, i una cosa així es dona rares vegades, fins i tot a Fantasia. Normalment són els focs follets els qui fan que la gent s'esgarrii.

A l'interior d'aquella aurèola de llum es veia una figura petita i extremament bellugadissa que saltava i corria amb totes les seves forces. No era un homenet ni una

doneta, ja que entre els focs follets no existeixen aquestes diferències. A la mà dreta hi portava una bandera molt petita i de color blanc que li onejava darrere l'esquena. Es tractava, doncs, d'un missatger o d'un intermediari.

El perill de xocar amb el tronc d'un arbre mentre saltava per l'aire no existia, perquè els focs follets són increïblement àgils i lleugers, i són capaços de canviar de direcció al bell mig d'un salt. Per això zigzaguejava d'un cantó a l'altre, però, en línies generals, sempre evolucionava en una direcció determinada.

26

Fins que va arribar a una prominència rocosa i reculà espantat. Com un gosset acovardit s'assegué en la concavitat d'un arbre i s'ho va rumiar una estona abans de tornar-s'hi a llançar i de fer un cop d'ull circumspecte a l'altra banda del penyal.

Davant seu s'estenia una clariana de bosc i allà, asseguts a la llum d'una foguera, hi havia tres figures d'una grandària i un estil ben diferents. Un gegant, que semblava com si tot ell fos fet de pedra grisa, jeia bocaterrosa i gairebé feia deu peus de llarg. Tenia el tronc repenjat sobre els colzes i mirava el foc. En el seu rostre de pedra erosionada, que resultava estranyament petit sobre les seves robustes espatlles, la dentadura sobresortia com una fileta de cisells d'acer. El foc follet s'adonà que aquell gegant pertanyia a l'espècie dels rosegadors de roques. Eren uns éssers que vivien en una muntanya, a una distància inimaginable del Bosc de Haule..., però no solament *hi* vivien, sinó que *en* vivien, ja que se la crusprien a poc a poc. Es nodrien de les roques. Sortosament s'acontentaven

amb poca cosa i passaven setmanes i mesos sencers amb un sol mos d'aquesta menja, que per a ells era extremament nutritiva. A més, no hi havia gaires rosegadors de roques i, d'altra banda, la muntanya era molt gran. Però, com que aquests éssers ja feia molt de temps que vivien allí –eren molt més vells que la majoria de les criatures de Fantasia–, en el transcurs dels anys la muntanya havia anat adoptant un aspecte ben estrany. Era igual que un formatge gegant d'emmental, ple de forats i de cavernes. Aquesta era, sens dubte, la raó per la qual en deien la Muntanya de les Galeries.

27

Però els rosegadors de roques no solament es nodrien de les pedres, sinó que en treien tot el que els convenia: mobles, capells, sabates, eines i fins i tot rellotges de cucut. I per això no era gens sorprenent que aquell rosegador de roques tingués al darrere una mena de bicicleta construïda de dalt a baix amb el material esmentat, amb dues rodes que semblaven dues moles immenses. En conjunt, més aviat semblava una piconadora amb pedals.

La segona figura, que seia a la dreta del foc, era un petit elf nocturn. Era, a tot estirar, el doble de gros que el foc follet i semblava una eruga negra com el sutge, coberta de pell i amb el cos redreçat. Quan parlava, les seves mans menudes de color rosa feien uns gestos molt efusius i, al lloc on devia tenir la cara, sota una pelussa negra i esbullada, dos ulls grossos i rodons brillaven com dues brases.

D'elfs nocturns de diferents formes i mides, n'hi havia pertot, a Fantasia, i per això no es podia saber de moment si aquell havia vingut de prop o de lluny. De tota manera,

també semblava que estigués fent un viatge, perquè la cavalcadura habitual dels elfs nocturns –un gran ratpenat– estava penjada cap per avall i embolcallada dins de les seves ales com un paraigua plegat sobre una branca que hi havia darrere d’ell.

La tercera figura, a mà esquerra de la foguera, el foc follet no la va descobrir fins al cap d’una estona, perquè era tan petita que, des d’aquella distància, era difícil de veure. Pertanyia a l’espècie dels nans i era un milhomes d’allò més delicat, amb un vestidet de coloraines i un barret de copa vermell al cap.

28

Dels nans, el foc follet gairebé no en sabia un borrall. Tan sols una vegada havia sentit a dir que era un poble que construïa ciutats senceres sobre les branques dels arbres, on les cases es comunicaven entre si a través d’escaletes, escales de corda i tobogans. Tanmateix, aquestes personetes vivien en una part del tot diferent del reialme sense fronteres de Fantasia, molt lluny, encara molt més lluny que els rosegadors de roques. I per això resultava molt més sorprenent que la cavalcadura que aquell nan tenia al seu costat fos precisament un cargol. S’estava darrere d’ell. Sobre la closca de color rosa guspirejava una petita sella platejada i els arreus i les brides enganxats a les banyes també brillaven com fils de plata.

El foc follet es va meravellar d’aquells tres éssers tan diferents que s’havien assegut plegats i en tan bona harmonia, ja que, per regla general, a Fantasia no totes les espècies vivien en pau i harmonia. Sovint hi havia lluites i guerres; també hi havia hostilitats seculars entre deter-

minades espècies i, a més, no solament hi havia criatures bones i honrades, sinó també de rapaces, perverses i cruels. El mateix foc follet pertanyia a una família a la qual hom podia fer alguns retrets pel que feia a la credibilitat i a la formalitat.

Fins al cap d'una estona d'haver contemplat l'escena de la foguera, el foc follet no s'adonà que cadascuna de les tres figures portava o bé una bandereta blanca o bé una banda també blanca encreuada sobre el pit. O sigui que també eren missatgers o intermediaris, i això explicava, naturalment, el seu capteniment tan pacífic.

Al capdavall, podia ben ser que es trobessin de viatge per les mateixes raons que el foc follet.

El que enraonaven no es podia entendre des d'aquella distància per causa del vent que bramulava i sacsejava les copes dels arbres. Però, com que es respectaven mútuament en la seva condició de missatgers, qui sap si també el respectarien a ell en qualitat de foc follet i no li farien res. Al cap i a la fi, a algú o altre havia de demanar-li el camí. El més segur és que ja no se li presentaria cap oportunitat tan bona en ple bosc ni en plena nit. Així doncs, va fer el cor fort, sortí del seu amagatall tot brandant la bandereta blanca i es va quedar suspès en l'aire i tremolant.

El rosegador de roques, que jeia amb la cara dirigida a ell, fou el primer a adonar-se'n.

–Hi ha molta animació aquesta nit –va dir amb veu grinyoladissa–. N'ha arribat un altre.

–Òndia, un foc follet! –va xiuxiuejar l'elf nocturn, i els seus ulls s'encengueren com dues brases–. Me n'alegro!

El nan es va aixecar, va fer un parell de passes curtes en direcció al nouvingut i, amb un fil de veu, digué:

–Si no vaig errat, vostè també es troba aquí en qualitat de missatger.

–Sí –va dir el foc follet.

El nan es va treure el barret de copa vermell, va fer una petita reverència i xerrotejà:

–Oh, si és així, acosti's, per favor. Nosaltres també som missatgers. Acomodi's amb nosaltres.

30

I, amb el seu barretet, va fer un senyal d'invitació indicant el lloc lliure que hi havia al costat del foc.

–Moltes gràcies –va dir el foc follet tot acostant-s'hi tímidament–, em prenc la llibertat. Permetin que em presenti: em dic Blubb.

–Molt de gust –va respondre el nan–. Jo em dic Ückück. L'elf nocturn va fer una inclinació sense aixecar-se.

–El meu nom és Wúschwusul.

–Encantat! –va carrisquejar el rosegador de roques–, jo sóc en Pjörnrachzarck.

Tots tres es van quedar mirant el foc follet, que va desviar els ulls atabalat. Als focs follets els resulta d'allò més desagradable que la gent els miri obertament a la cara.

–No vol seure, estimat Blubb? –va preguntar el nan.

–Tinc molta pressa –va respondre el foc follet–, només els volia demanar com es va des d'aquí a la Torre d'Ivori.

–Ai, ui! –va exclamar l'elf nocturn–, que potser vas a veure l'Emperadriu Infantil?

–Exacte –digué el foc follet–, li he de lliurar un missatge molt important.

–Quina mena de missatge? –va grinyolar el rosegador de roques.

–Doncs bé... –el foc follet es balancejava sobre les dues cames–, és un missatge secret.

–Nosaltres tres som aquí pel mateix que tu... Uiui! –va replicar en Wúschwusul, l'elf nocturn–. Llavors, tots som col·legues.

–Fins i tot és possible que portem el mateix missatge –va opinar el nan Ückück.

–Seu i explica'ns-ho! –va carrisqujar en Pjörnrachzarck.

El foc follet va asseure's en el lloc lliure.

–La meva pàtria –començà dient després d'haver rumiat una mica– és bastant lluny d'aquí..., no sé si cap de vosaltres la coneix. Es diu Aiguamoixpodrit.

–Ui, ui! –va sospirar fascinat l'elf nocturn–, un paratge meravellós!

El foc follet va somriure discretament.

–Oi que sí?

–I això és tot? –va grinyolar en Pjörnrachzarck–. Què és el que et fa viatjar, Blubb?

–A casa nostra, a l'Aiguamoixpodrit –prosseguí el foc follet entrebancant-se–, va passar una cosa..., una cosa incomprendible... És a dir, de fet encara està passant... És difícil de descriure... Tot va començar quan... O sigui, a la part est del nostre país hi ha un llac... o, més ben dit, hi havia... es deia Brou-Escaldat. I tot va començar quan un bon dia el llac Brou-Escaldat ja no hi era... Havia senzillament desaparegut, ho enteneu?

–Què vol dir, que es va assecar? –preguntà l'Ückück.

–No –va afegir el foc follet–; si fos així, ara hi tindríem un llac sec. Però no és aquest el cas. Allà on hi havia el llac, ara no hi ha res de res... Senzillament res, ho enteneu?

–Un forat? –va grunyar el rosegador de roques.

–No, cap forat, tampoc –el foc follet semblava cada cop més desemparat–; un forat és alguna cosa i, allà, no hi ha res.

Els altres tres missatgers es van intercanviar unes quantes mirades.

32

–I quin aspecte té... uiui... aquest no-res? –va preguntar l'elf nocturn.

–Això és justament el que ho fa difícil de descriure –va respondre el foc follet amb tristor–. De fet no té cap aspecte. És... és com... bah!... No hi ha paraules per descriure-ho!

–És com si, en mirar aquell lloc, t'haguessis tornat cec, oi? –va saltar el nan.

El foc follet se'l va quedar mirant bocabadat.

–Aquesta és l'expressió exacta! –exclamà–. Però, d'on..., vull dir com és que... o és que vosaltres també coneixeu aquest...?

–Un moment! –va escarrinxar el rosegador de roques–. A veure, això només ha passat en aquell lloc?

–Al principi sí –va explicar el foc follet–, és a dir, aquell lloc es va tornar cada vegada més gros. Era com si cada vegada en faltés una mica més, d'aquell paratge. El Gran Gripau Umpf, que vivia amb el seu poble al llac Brou-Escalat, de sobte també en va desaparèixer sense

més ni més. D'altres habitants començaren a fugir-ne. Però, a poc a poc, s'esdevingué el mateix en altres indrets de l'Aiguamoixpodrit. Al principi, de vegades era molt petit, una cosa de no res, de la mida d'un ou de polla d'aigua. Però aquests indrets s'eixamplaven. Si per alguna badada hi posaves el peu, et desapareixia el peu... o la mà... o el que hi haguessis entaforat. De fet, no te'n sents... només que, a l'interessat, li falta tot d'una un tros. N'hi ha que fins i tot s'hi han deixat atrapar intencionadament, perquè cada cop es veien el no-res més a prop. Té un poder d'atracció irresistible que augmenta d'intensitat a mesura que l'indret es va eixamplant. Cap de nosaltres no sabia explicar-se quina mena de cosa horrosa era allò, d'on sortia, què es podia fer per combatre-la. I, com que per si sola no desapareixia, sinó que cada vegada s'escampava més, al final hom va decidir d'enviar un missatger a l'Emperadriu Infantil per tal de demanar-li consell i ajuda. I aquest missatger sóc jo.

Els altres tres el miraven en silenci.

–Uiui! –va sentir-se al cap de poc la veu gemegaire de l'elf nocturn–, al lloc d'on vinc jo passa exactament el mateix. I vaig sortir de casa amb la mateixa missió... Uiui! Uiui!

El nan va girar la cara cap al foc follet.

–Cadascun de nosaltres –va refilar– ve d'un país de Fantasia diferent del de l'altre. Ens hem trobat aquí ben bé per casualitat. Però tots portem el mateix missatge a l'Emperadriu Infantil.

–I això vol dir –va somicar el rosegador de roques– que tot Fantasia està en perill.

El foc follet se'ls mirà l'un darrere l'altre amb un esglai de mort.

–Llavors –s'exclamà fent un bot–, no podem perdre ni un minut més!

–De totes maneres, ja estàvem a punt de tocar el dos –va explicar el nan–. Només ens havíem aturat a reposar per culpa de la impenetrable foscor del Bosc de Haule. Però ara que el tenim entre nosaltres, Blubb, ens podrà fer llum.

–Impossible! –va cridar el foc follet–. Sentint-ho molt, no puc esperar ningú que cavalca damunt d'un cargol.

34

–Però si és un cargol de curses! –va reprendre'l el nan una mica ofès.

–I, a més... uiui!... –va xiuxiuejar l'elf nocturn–. Si no, doncs no et direm com s'hi va!

–Amb qui parlu si es pot saber? –va remugar el rosegador de roques.

Perquè la veritat és que el foc follet ja no havia sentit els darrers mots dels altres missatgers, sinó que se n'anava bosc a través fent uns grans salts.

–Bé –va dir el nan Ückück tirant-se el barret de copa vermell cap enrere–, de totes maneres, per il·luminar-nos el camí, potser el foc follet no hauria estat precisament el més indicat.

Mentre deia això, va saltar damunt la sella del seu cargol de curses.

–Per cert –va aclarir l'elf nocturn tot cridant el seu ratpenat amb un uiui! baixet–, jo m'estimaria més que cadascun de nosaltres viatgés pel seu compte. Al capdavant, n'hi ha que volem per l'aire!

I, zas!, va esfumar-se.

El rosegador de roques va apagar la foguera donant-hi senzillament uns quants cops amb el palmell de la mà.

–Jo també m’ho estimo més –es va sentir que carrisquejava a les fosques–. Així ja no caldrà que m’amoïni a no esclafar qualsevol cosa minúscula.

I, tot seguit, es va sentir com s’endinsava en el bosc amb la seva potent bicicleta i amb un rebombori i uns espetecs de no dir. De tant en tant xocava feixugament contra algun gegant arbori i se’l sentia cruixir i botzinar. Lentament, aquell terrabastall s’allunyà dins la fosca.

El nan Ückück es va quedar sol. Agafà les brides de fils de plata i va dir:

–Va bé, a veure qui arribarà abans. Apa, vellet, espavila’t!

I va fer petar la llengua.

I, llavors, ja no es va sentir res més que el vent tempestuós que bramulava a les copes dels arbres del Bosc de Haule.

El rellotge de la torre del costat va tocar les nou.

Els pensaments d’en Bastian van tornar a la realitat només a contracor. Estava content perquè la Història Interminable no tenia res a veure-hi. No li agradaven els llibres en què, amb mal humor i cara de pomes agres, li explicaven els esdeveniments normals d’una vida totalment normal de qualsevol persona totalment normal. D’això, ja en tenia prou amb la realitat; per què hauria volgut lle-

gir-ne més? A més, s'encenia de ràbia quan s'adonava que el volien entabanar amb alguna cosa. I, en aquesta mena de llibres, sempre es tractava d'una manera més o menys clara d'entabanar algú amb alguna cosa.

En Bastian sentia predilecció pels llibres apassionants, o divertits, o que t'invitaven a somiar; llibres en què els personatges inventats vivien aventures fabuloses i on et podies imaginar tota mena de coses.

36 Perquè, d'això, en sabia –potser era l'única cosa que sabia fer de debò: imaginar-se alguna cosa d'una manera tan clara que gairebé la podia veure i sentir–. Quan s'explicava històries a si mateix, de vegades s'oblidava de tot el que l'envoltava i no es despertava fins al final com d'un somni. I aquell llibre era exactament del mateix estil que les seves històries! En llegir-lo, no solament havia sentit els grinyols dels troncats i els bramuls del vent a les copes dels arbres, sinó també cada una de les veus d'aquells estranys missatgers; encara més, fins i tot s'imaginava sentir l'olor de la molsa i de la terra del bosc.

A baix a l'aula estaven a punt de començar la classe de Ciències Naturals, que consistia principalment a fer un recompte dels pistils i els estams de les flors. En Bastian estava content de poder-se estar en aquell amagatall i de poder llegir. Va trobar que aquell era just el llibre apropiat per a ell, exactament el que li convenia.

Una setmana més tard, en Wúschwusul, el petit elf nocturn, va ser el primer d'arribar a la meta. O, més ben

dit, estava convençut de ser-ne el primer, ja que hi va anar cavalcant per l'aire.

Era l'hora de la posta del sol i els núvols del cel capvespral semblaven d'or líquid quan va remarcar que el seu ratpenat ja començava a planar per sobre del Laberint. Aquest era el nom d'una gran plana que s'estenia d'un cap a l'altre de l'horitzó i que no era altra cosa que un jardí immens amb un bé de Déu de fragàncies torbadores i de colors fantàstics. Entre arbustos, matolls, vorades, prats i parterres plens de les flors més estranyes i exòtiques, es perdien camins amples i sendes estretes d'una forma tan artística i enrevessada que el conjunt d'aquell jardí formava un laberint de proporcions insospitades. Naturalment, aquell laberint només havia estat construït per jugar-hi i fer-hi gresca i no pas per posar seriosament ningú en perill ni per protegir-se contra cap emboscada. Tots dos propòsits haurien estat inútils i, a més, l'Emperadriu Infantil no tenia cap necessitat d'una tal protecció. En tot el reialme sense fronteres de Fantasia no hi havia ningú de qui li calgués protegir-se. Això tenia una explicació que aviat sabrem.

Mentre el petit elf nocturn planava del tot silenciós amb el seu ratpenat sobre aquell laberint de flors, va tenir ocasió d'observar tota mena d'animalons estranys. En una petita clariana envoltada de lilàs i laburns alpins, hi jugava una colla d'unicorns joves sota el sol crepuscular i, un cop, fins i tot li semblà haver vist sota una campaneta gegantina de color blau el famós ocell Fènix dins el seu niu, però no n'estava del tot segur i no va voler tornar enrere a comprovar-ho per no perdre temps. Perquè, ara, se

li apareixia davant dels ulls, al bell mig del Laberint i rutilant com una fada, la Torre d'Ivori: el cor de Fantasia i la residència de l'Emperadriu Infantil.

38

La paraula *torre* podria desvetllar en aquell que mai no ha vist el lloc una falsa imatge, tal vegada la d'una torre d'església o la d'un castell. La Torre d'Ivori era tan gran com una ciutat sencera. Des de lluny semblava l'agulla alta i punxeguda d'una muntanya que s'hagués replegat com la closca d'un cargol, amb el punt més alt tocant els núvols. Fins que no t'hi atansaves, no comprenies que, aquella muntanya de sucre, la componia una quantitat sense fi ni compte de torres, torratxes, cúpules, teulades i balustrades que s'entrellaçaven i s'encavallaven les unes amb les altres. Tot era fet de l'ivori més blanc de Fantasia, i cada detall estava tan preciosament esculpit que s'hauria pogut prendre per un enreixat ple de filigranes.

Tots aquells edificis eren habitats per la cort que envoltava l'Emperadriu Infantil: tresorers i serventes, dones sàvies i astròlegs, mags i bufons, missatgers, cuiners i acròbates, funàmbules i recontadors d'històries, heralds, jardiners, guardians, sastres, sabaters i alquimistes. I, a dalt de tot, a la punxa més elevada de l'esplèndida torre, vivia l'Emperadriu Infantil, en un pavelló que representava una poncella de magnòlia. Algunes nits, quan la lluna plena apareixia especialment superba enmig del cel estrellat, les fulles d'ivori s'entreobrien tot transformant-se en una flor magnífica al bell mig de la qual seia l'Emperadriu Infantil.

El petit elf nocturn va aterrar amb el seu ratpenat en una de las terrasses inferiors, al lloc on hi havia les qua-

dres per als animals de sella. Pel que sembla, algú devia haver anunciat la seva arribada, perquè ja l'esperaven cinc guardians d'animals imperials que el van ajudar a desmuntar, s'inclinaren davant d'ell i a continuació li oferiren en silenci el refrigeri cerimoniós de benvinguda. En Wúschwusul tot just va tastar una mica del beuratge que contenia el vas d'ivori per tal de conservar les formes i, després, el va tornar. Cada un dels guardians va beure'n també un glop; després es tornaren a inclinar i s'endugueren el ratpenat a l'estable. Tot va transcórrer en silenci.

39

Quan el ratpenat va arribar al lloc que li tenien destinat, no va tocar beguda ni menjar, sinó que es va cabdellar de seguida, es va penjar del seu ganxo cap per avall i va lliurar-se al son profund de l'esgotament. El que el petit elf nocturn li havia exigut havia estat una mica massa fatigós. Els guardians van deixar que reposés i se n'anaren de puntetes.

En aquella quadra, per cert, hi havia molts animals de sella: un elefant rosa i un altre de blau; un griu gegant, el cos del qual s'assemblava pel davant a una àguila, i pel darrere a un lleó; un cavall alat de color blanc, el nom del qual era conegut antany fora de Fantasia, però que ara ja havia estat oblidat; uns quants gossos voladors; alguns altres ratpenats, i fins i tot libèl·lules i papallones per a genets especialment petits. En algunes altres quadres hi havia, a més, uns quants animals de sella que no volaven, sinó que corrien, s'arrossegaven, saltaven o nedaven. I cadascun d'ells tenia guardians especials que els cuidaven i els netejaven.

En realitat, allò normal fóra que hi hagués hagut un guirigall de veus: bramuls, xiscles, xiulets, refilets, raucs i gralls. Però hi regnava un silenci total.

El petit elf nocturn encara era al lloc on els guardians l'havien deixat. De sobte, es va sentir ensopit i descoratjat sense saber-ne ben bé el perquè. També ell estava esgotat d'aquell llarg, llarguíssim viatge. I ni tan sols el fet d'haver-hi arribat el primer no l'animava.

40

–Hola –fou el refilet de veu que va sentir tot d'una–, no és pas el nostre amic Wúschwusul? Que bé que, al final, també vostè hagi arribat!

L'elf nocturn va mirar al seu voltant i, amb la sorpresa, els seus ulls de lluna es van encendre com brases, i és que el patufet Ücküç, que ara brandava el seu barret de copa vermell, era en una balustrada, repenjat displi-centment en un test d'ivori.

–Uiui! –va fer l'elf nocturn esmaperdut, i al cap de poc va repetir-ho–: Uiui! –Es veu que no se li acudia res de més assenyat.

–Els altres dos –va explicar el nan– de moment encara no han arribat. Jo sóc aquí des d'ahir al matí.

–Com... uiui!... Com pot ser? –va preguntar l'elf nocturn.

–Doncs bé –va dir el nan amb un lleuger somriure de superioritat–, ja li vaig dir que tenia un cargol de curses.

L'elf nocturn es va gratar la mata de pèl negre de sobre el cap amb la seva maneta de color rosa.

–He de veure l'Emperadriu Infantil immediatament –va dir somicant.

El nan se'l va mirar pensarós.

–Mmm –va fer–, bé... Jo ja vaig demanar audiència ahir.

–Audiència? –va demanar l’elf nocturn–. És que no la podem veure ara mateix?

–Em temo que no –va refilar el nan–, hi ha molta cua. Hi ha... Com t’ho diria?... hi ha una aglomeració de missatgers.

–Uiui –va gemegar l’elf nocturn–. I com és això?

–És millor –va refilar el nan– que ho vegi vostè mateix. Vingui, estimat Wúschwusul, vingui!

I tots dos es van posar en camí.

El carrer principal, que s’enfilava per la Torre d’Ivori en una espiral cada cop més estreta, era ple d’una atapeïda munió de personatges estranys. Dschins gegants abillats amb turbants, gnoms diminuts, trols de tres caps, nans barbuts, fades lluminoses, faunes amb peus de cabra, dones salvatges amb pells de flocs daurats, esperits de la neu guspirejants i altres incomptables éssers que pujaven i baixaven pel carrer i feien colles tot parlant en veu baixa, o que es quedaven muts i arraulits a terra mirant tristament cap endavant.

Quan en Wúschwusul els va veure, es quedà immòbil.

–Uiui! –va dir–. Què passa aquí? Què hi fan, aquí, tots aquests?

–Tots són missatgers –va explicar l’Ückück en veu baixa–, missatgers de totes les contrades de Fantasia. I tots porten el mateix missatge que nosaltres. Ja he parlat amb molts d’ells. Sembla que a tot arreu s’ha declarat el mateix perill.

L’elf nocturn va ploriquejar un llarg sospir.

–I no se sap què és o d’on ve? –va demanar.

–Em temo que no. Ningú no sap explicar-s’ho.

–I l’Emperadriu Infantil?

–L’Emperadriu Infantil –va dir el nan en veu baixa– està malalta, molt, molt malalta. Aquesta és potser la raó d’aquesta incomprendible dissort que ha assolat Fantasia. Però fins ara cap dels innúmers metges que s’han reunit en el recinte de palau, allà dalt, al Pavelló de la Magnòlia, no ha esbrinat el perquè de la malaltia ni què s’hi pot fer. Ningú no en sap el remei.

42

–Uiui! Això –va dir l’elf nocturn d’esma– és una calamitat.

–Sí –respongué el nan–, és així mateix. Fantasia viu un moment molt trist.

Donades les circumstàncies, en Wúschwusul va renunciar de moment a demanar audiència a l’Emperadriu Infantil.

Per cert, al cap de dos dies també hi va arribar el foc follet, que naturalment havia pres una direcció equivocada i de resultes d’això havia fet una gran volta.

I, finalment, al cap de tres dies més, també hi va arribar en Pjörnrachzarck, el rosegador de roques. Venia a peu i espeternegant, perquè en un inesperat i violent atac de fam s’havia menjat la bicicleta de pedra..., talment com un rosegó de pa per fer camí.

Durant el llarg temps d’espera, aquells quatre missatgers tan diferents es van fer la mar d’amics i més endavant també van continuar plegats.

Però això és una altra història per ser contada en una altra ocasió.